

Осамдесете године и контексту кинематографије могу се окарактерисати као доба континуитета, пре свега кроз радове представника „прашке школе“, али и дела неких већ признатих аутора и дебитаната. У 1981 години наклоност и публице и критике стекли су кримић „Нека друга жена“ Микија Стаменковића, сага о „наопаком“ одрастању „Дечко који обећава“ Мише Радивојевића и историјска драма из периода немањичке Србије „Доротеј“ Здравка Велимировића, док је публика хрлила у биоскопе и смејала се комедијама као што су „Љуби, љуби ал главу не губи“ Зорана Чалића, „Шеста брзина“ Здравка Шотре и „Лаф у срцу“ Миће Милошевића. Следећа година понудила је Карановићеву драму о немогућој љубави између Србина и Американке, „Нешто између“, дебитантски наратив Дарка Бајића о тражењу животног пута младих, „Директан пренос“, затим први из више наставака, невероватно успешне откачене комедије „Тесна кожа“ Миће Милошевића, као и „Маратонци трче почасни круг“, бриљантну фарсу о породичном погребном предузећу између два рата, у режији Слободана Шијана. „Балкан експрес“, заразна комедија о групи џепароша за време Другог светског рата, у режији Бранка Балетића, био је најбољи филм 1983 године. „Варљиво лето 68“ Горана Паскаљевића, комедија у духу чешких филмова из шездесетих, а нарочито „Балкански шпијун“, Душана Ковачевића и Боте Николића, незаборавна трагикомедија о усађеној потреби за контролом и праћењем, били су најупечатљивији филмови 1984 године, у којој су успешно дебитовали Предраг Антонијевић и Драган Кресоја, са филмовима „О покојнику све најлепше“ и „Крај рата“. Следеће, 1985 Горан Марковић и Срђан Карановић настављају са већ уходаним редитељским штимунгом у филмовима „Тајванска канаста“ и „Јагоде у грлу“, али уметнички, највећи успех остварује Боро Драшковић у суровој причи о нашим наравима „Живот је леп“, те Јован Аћин у носталгијном сећању на педесете, филмом „Бал на води“. Живко Николић, песник Црне Горе и њеног крша је на врхунцу 1986 године са филмом „Лепота порока“, док су 1987 међу најзанимљивијима „Октоберфест“ Драгана Кресоје, са темом супротности између идиличних снова младих и реалности живота и идејно сличан али филмски далеко тврђи „На путу за Катангу“ повратника у српски филм Живојина Павловића. Наредна, 1988 година је и бројно филмски била богатија па су се на истом месту нашли филмови експеримента, као „Случај Хармс“ Слободана Пешића и апсурда „Нека чудна земља“ Драгана Маринковића, затим ангажована дела као што су „Заборављени“ Дарка Бајића, о напуштеној децидомцима, и Желимира Жилника „Тако се калио челик“, о пропадању радничке класе, и напokon, дубоко политичка дела, какви су „Кућа поред пруге“ Жарка Драгојевића о страдању Срба са Космета. И „Браћа по матери“ Здравка Шотре, о дуговечном нерешеном спору између етнички блиских Срба и Хрвата. У години прославе шест стотина година од највеће српске битке, Здравко Шотра је снимио драмски занимљиву, али као спектакл недовољно успешну драму Љубомира Симовића „Бој на Косову“, а Аца Бошковић биоскопски врло успешну причу о београдској мафији „Последњи круг у Монци“, а следеће 1990 године дебитовао је успешно Зоран Маширевић са филмом „Граница“, о односу Срба и Мађара на војвођанском селу после Другог светског рата. Међутим, осим филмова који су настали у несумњиво домаћој продукцији, осамдесете године су значајне по низу дела произведених у међурепубличкој сарадњи, и сарадњи са страним

продуцентима, а најбитнији са повећег списка су: „Ритам злочина“ Зорана Тадића,; „Смрт господина Голуже“ Живка Николића и „Вариола Вера“ Горана Марковића из 1982; „Задах тела“ Живојина Павловића и „Још Овај пут“ Драгана Кресоје 1983; „У раљма живота“ Рајка Грлића 1984 „Лијепе жене пролазе кроз град“ Желимира Жилника из 1986; „Анђео чувар“ Горана Паслаљевића, „Већ виђено“ Горана Марковића и „Официр са ружом“ Дејана Шорака 1987; „Чавка“ Мише Радивојевића из 1988; „Сабирни центар“ Горана Марковића, „Жена са крајоликом“ Ивице Матића и „Време чуда“ Горана Паскаљевића 1989, као и „Оно мало душе“ Адемира Кеновића“ 1990. За разлику од игране, документарна продукција је током осамдесетих доживела свој пад, који се видео како по квалитету, тако и по броју снимљених филмова. Најзначајнија дела овог раздобља су; „С ове стране“ (19891) и „Тужим државу и сина“ (1983) Никше Јовићевића; „Балегари (1982) Петра Лаловића; „Југославија по вољи народа“ Микија Стаменковића „Још овај пут“ Желимира Гвардиола и Михајла Илића, „Хвала на слободи“ и „Мошевац“ Крсте Шканате (сви из 1988), с тим што је дефинитивно најистакнутији филм декаде дугометражна „Последња оаза“ Петра Лаловића из 1983 године.

Co-funded by the
European Union

Creative
Europe
MEDIA